

Sygn. akt III KZ 68/15

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 13 listopada 2015 r.,

zażalenia **A. B.**

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego

z dnia 4 września 2015 r.,

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

p o s t a n o w i ł:

uchylić zaskarżone zarządzenie i przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

UZASADNIENIE

W dniu 12 sierpnia 2015 r. do Sądu Rejonowego w B. wpłynął wniosek A. B. o wznowienie postępowania i równocześnie o wyznaczenie radcy prawnego z urzędu celem sporządzenia wniosku o wznowienia postępowania w sprawie dotyczącej postanowienia Sądu Rejonowego w B. z dnia 3 lutego 2014 r., sygn. akt [...], którym na podstawie art. 49 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych nałożono na A. B. karę porządkową grzywny w wysokości 500 zł z powodu ubliżania Sądowi. Postanowieniem Sądu Okręgowego w B. z dnia 25 marca 2014 r., sygn. akt [...], wspomniane postanowienie Sądu I instancji zostało utrzymane w mocy.

Zarządzeniem z dnia 4 września 2015 r., sygn. akt [...], Zastępca Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego na podstawie art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku A. B. o wznowienie

postępowania, argumentując że orzeczeniem kończącym postępowanie w rozumieniu art. 540 § 1 k.p.k. nie jest orzeczenie wydane na podstawie art. 49 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych.

W zażaleniu na to zarządzenie A. B. zarzucił brak podstawy prawnej funkcjonowania Sądu Rejonowego w B. i Sądu Okręgowego w B., a w konsekwencji brak legitymacji do wydawania wyroków i wniósł o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Rejonowego w B. z dnia 3 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie, chociaż z zupełnie innej przyczyny niż w nim wskazana.

Wniosek ukaranego o ustanowienie radcy prawnego z urzędu oraz wznowienie postępowania wpłynął do Sądu Apelacyjnego w dniu 1 września 2015 r.

Przepis art. 33 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz.1247 ze zm.) stanowi, że w postępowaniu dotyczącym wniosku o wznowienie postępowania wszczętym przed dniem wejścia w życie ustawy, a więc przed dniem 1 lipca 2015 r., stosuje się przepisy dotychczasowe. Skoro zatem wniosek o wznowienie wpłynął do Sądu właściwego w dniu 1 września 2015 r. uznać należy, że postępowanie wznowieniowe zostało wszczęte po wejściu w życie ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz.1247 ze zm.) i w konsekwencji stosować art. 545 § 3 k.p.k. Przepis ten, obowiązujący od dnia 1 lipca 2015 r., przewiduje obowiązek przeprowadzenia kontroli treści wniosku o wznowienie postępowania pod względem jego ewentualnej oczywistej bezzasadności. W wypadku oczywistej bezzasadności wniosku właściwy Sąd, orzekając jednoosobowo, odmawia przyjęcia wniosku bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych. W trybie art. 545 § 3 k.p.k. nie dochodzi do merytorycznego rozpoznania wniosku, ani do badania jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia. Oczywista bezzasadność wniosku to taka, która nie wymaga szczególnego badania jest

widoczna na pierwszy rzut oka, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia.

Wniosek dotyczący wznowienia postępowania zakończonego postanowieniem o ukaraniu karą porządkową na podstawie art. 49 § 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych jest oczywiście bezzasadny, gdyż wspomniane orzeczenie nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie sądowe w rozumieniu art. 540 § 1 k.p.k.

Na postanowienie o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności przysługuje zażalenie do właściwego sądu orzekającego w składzie trzech sędziów (por. art. 545 § 3 zd. drugie).

Podsumowując, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone zarządzenie i sprawę przekazał stosownie do treści art. 545 § 3 k.p.k. Sądowi Apelacyjnemu.

eb